

Fișe de drept civil

Partea generală. Persoanele. Drepturile reale principale.
Obligațiile. Contractele. Moștenirea. Familia

Ediția a 4-a, revizuită și adăugită

volum coordonat de **Gabriel Boro**

Colectivul de autori:

Gabriel Boro, **Carla Alexandra Anghel**,
Bogdan Nazat, **Ioana Nicolae**

Editura
Stamangiu
2019

Fișa nr. 4

PRESCRIȚIA EXTINCTIVĂ

I. CONSIDERAȚII GENERALE REFERITOARE LA PRESCRIȚIA EXTINCTIVĂ

1. Definiția, natura juridică și reglementarea prescripției extinctive

Noțiune	<ul style="list-style-type: none">– <i>prescripția extinctivă</i> reprezintă sancțiunea care constă în stingerea, în condițiile stabilite de lege, a dreptului material la acțiune neexercitat în termenul prevăzut de lege sau stabilit de către părți, cu respectarea limitelor prevăzute de lege [art. 2500 alin. (1) și art. 2515 alin. (3) C.civ.];– prin <i>drept la acțiune</i> se înțelege dreptul de a constrânge o persoană, cu ajutorul forței publice, să execute o anumită prestație, să respecte o anumită situație juridică sau să suporte orice altă sancțiune civilă [art. 2500 alin. (2) C.civ.].
Natura juridică a prescripției extinctive	<ul style="list-style-type: none">– având un caracter complex, natura sa juridică urmează a fi stabilită în cadrul fiecărei ramuri de drept;– pentru dreptul civil, este o sancțiune îndreptată împotriva pasivității titularului dreptului subiectiv civil sau al altei situații juridice ocrotite de lege, care, în condițiile legii, nu va mai avea posibilitatea de a obține protecția judiciară a acesteia prin exercitarea dreptului material la acțiune.
Caracterul normelor care reglementează prescripția extinctivă	<p>Regula: instituție de ordine privată, reglementată de norme de ordine privată</p> <ul style="list-style-type: none">– organul de jurisdicție competent nu poate aplica prescripția din oficiu [art. 2512 alin. (2) C.civ.]; mai mult decât atât, se stipulează în mod expres faptul că prescripția nu poate fi invocată din oficiu nici măcar în acele situații în care ar fi în interesul statului sau al unităților sale administrativ-teritoriale [art. 2512 alin. (3) C.civ.];– există posibilitatea renunțării la prescripție (art. 2507-2511 C.civ.);– părțile care au capacitate deplină de exercițiu pot să modifice, prin acord expres:<ul style="list-style-type: none">a) durata termenelor de prescripție; saub) cursul prescripției prin fixarea începutului acesteia; sauc) cauzele legale de suspendare sau de întrerupere [art. 2515 alin. (3) C.civ.];– legea permite celui în folosul căruia curge sau a curs prescripția să renunțe la beneficiul termenului scurs pentru prescripția începută și neîmplinită sau, după caz, la prescripția împlinită (art. 2507 C.civ.). <p>Excepția: norme de ordine publică</p> <ul style="list-style-type: none">– este interzisă orice clauză prin care fie direct, fie indirect o acțiune ar fi declarată imprescriptibilă, deși, potrivit legii, aceasta este prescriptibilă, sau invers, o acțiune declarată de lege imprescriptibilă ar fi considerată prescriptibilă [art. 2515 alin. (2) C.civ.];– în privința modificării termenelor de prescripție prin acordul expres al părților, acestea pot fi reduse sau mărite cu respectarea anumitor limitări impuse de dispozi-

	<p>țiile legale, în sensul că, în cazul termenelor de prescripție (legale) mai mici de 10 ani, noua durată a acestora, convenită de părți, nu poate fi mai mică de un an și nici mai mare de 10 ani, iar în cazul termenelor de prescripție (legale) de cel puțin 10 ani, noua durată a acestora poate fi stabilită până la 20 ani [art. 2515 alin. (4) C.civ.];</p> <p>– în legătură cu cauzele de suspendare sau de întrerupere, legea se referă la posibilitatea părților de a le modifica (prin stabilirea unui alt conținut), iar nu și de a le suprima; tot astfel, dacă părțile fixează o altă regulă referitoare la începutul cursului prescripției, este necesar să nu se ajungă practic la consecința că dreptul la acțiune ar putea fi exercitat oricând;</p> <p>– nicio modificare a termenelor de prescripție, a cursului prescripției, a cauzelor legale de suspendare sau întrerupere nu poate opera în cazul drepturilor la acțiune de care părțile nu pot să dispună și nici în cazul acțiunilor derivate din contractele de adeziune, de asigurare și cele supuse legislației privind protecția consumatorului [art. 2515 alin. (5) C.civ.].</p> <p>Sanctiune</p> <p>– este lovită de nulitate absolută orice convenție sau clauză contrară dispozițiilor art. 2515 C.civ. enunțate mai sus [art. 2515 alin. (6) C.civ.].</p> <p>Aplicare în timp</p> <p>– dispozițiile art. 2515 C.civ. nu validează convențiile având ca obiect modificarea regimului legal al prescripției încheiate anterior intrării în vigoare a actualului Cod civil (art. 202 din Legea nr. 71/2011).</p>
--	---

2. Invocarea prescripției extinctive

Cine poate invoca prescripția	<p>– prescripția extinctivă poate fi invocată de către:</p> <p><i>a)</i> cel în folosul căruia a curs, personal sau prin reprezentant, și fără a fi ținut să producă vreun titlu contrar ori să fi fost de bună-credință [art. 2512 alin. (1) C.civ.];</p> <p><i>b)</i> codebitorii unei obligații solidare sau indivizibile și fideiusrori, chiar dacă unul dintre debitori a neglijat să o facă ori a renunțat la ea (art. 2514 teza I C.civ.);</p> <p><i>c)</i> creditorii celui interesat;</p> <p><i>d)</i> orice altă persoană interesată (art. 2514 teza finală C.civ.);</p> <p>– organul de jurisdicție nu poate aplica prescripția din oficiu [art. 2512 alin. (2) C.civ.];</p> <p>– prescripția nu poate fi invocată din oficiu nici chiar în acele situații în care ar fi în interesul statului sau al unităților sale administrativ-teritoriale [art. 2512 alin. (3) C.civ.].</p>
Momentul până la care se poate invoca prescripția	<p>– prescripția poate fi opusă numai în primă instanță, prin întâmpinare, sau, în lipsa invocării, cel mai târziu la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate (art. 2513 C.civ.);</p> <p>▪ <i>recurs în interesul legii</i>: noul regim juridic al prescripției extinctive, al cărei specific constă și în aceea că prescripția nu operează de plin drept, aceasta putând fi invocată exclusiv de partea interesată <i>in limine litis</i>, iar nu și de către organul de jurisdicție, este aplicabil doar prescripțiilor care au început să curgă după data intrării în vigoare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, 1 octombrie 2011. Prescripțiile extinctive începute anterior datei de 1 octombrie 2011, împlinite ori</p>

	<p>neîmplinite la aceeași dată, rămân supuse dispozițiilor art.18 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extingtivă, republicat, astfel încât atât instanțele de judecată, din oficiu, cât și părțile interesate pot invoca excepția prescripției extinctive, indiferent de stadiul procesual, chiar în litigii începute după 1 octombrie 2011 (I.C.C.J., Completul competent să judece recursul în interesul legii, Decizia nr. 1/2014, M. Of. nr. 283 din 17 aprilie 2014).</p>
--	--

3. Efectul prescripției extinctive

3.1. Noțiune și consecințe

Elemente de analiză	<p>– prescripția are ca efect stingerea dreptului material la acțiune [art. 2500 alin. (1) C.civ.];</p> <p>– după împlinirea termenului de prescripție, cel obligat poate să refuze executarea obligației [art. 2506 alin. (2) C.civ.].</p>
Consecința juridică	<p>– supraviețuirea dreptului subiectiv civil și a obligației civile corelative;</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ nu este supus prescripției extinctive nici așa-numitul „drept la acțiune în sens procesual”, adică acele componente ale dreptului la acțiune constând în posibilitatea de a sesiza organul de jurisdicție, de a formula cereri, de a propune probe, de a pune concluzii, de a exercita căile de atac prevăzute de lege etc., în alte cuvinte, posibilitatea de a exercita mijloacele procesuale reglementate de lege și care alcătuiesc acțiunea civilă.
Efectele prescripției extinctive	<p>– <i>pe cale de acțiune</i>, dreptul subiectiv poate beneficia de protecție judiciară dacă prescripția nu este invocată în termenul prevăzut de lege (art. 2513 C.civ.) de cel în folosul căruia a curs prescripția sau de persoanele menționate în art. 2514 C.civ.;</p> <p>– <i>pe cale de excepție</i>, dreptul subiectiv poate beneficia de protecție judiciară dacă obligația corelativă a fost executată de bunăvoie după ce termenul de prescripție s-a împlinit, împiedicând astfel cererea de restituire a ei chiar și atunci când, la data executării, cel în folosul căruia a curs prescripția nu știa că termenul de prescripție era împlinit [art. 2506 alin. (3) C.civ.];</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ <i>spre exemplu</i>, <i>Primus</i> plătește de bunăvoie datoria de 1.000 lei pe care o avea față de <i>Secundus</i>, deși era împlinit termenul de prescripție extingtivă; ulterior, <i>Primus</i> îl cheamă în judecată pe <i>Secundus</i>, solicitând instanței obligarea acestuia la restituirea sumei respective, motivând că la data la care și-a executat de bunăvoie obligația nu știa că dreptul creditorului său de a obține realizarea silită a creanței respective era prescris; <i>Secundus</i> se va apăra invocând dispozițiile legale reproduse mai sus și va avea câștig de cauză. Înseamnă deci că dreptul subiectiv civil de creanță al lui <i>Secundus</i> față de <i>Primus</i> nu s-a stins ca efect al împlinirii termenului de prescripție extingtivă; ▪ tot despre supraviețuirea dreptului ulterior împlinirii termenului de prescripție este vorba și în cazurile prevăzute de art. 2506 alin. (4) C.civ., potrivit căruia sunt valabile <i>recunoașterea dreptului</i> făcută prin act scris, precum și <i>constituirea de garanții</i> în folosul titularului dreptului supus prescripției extinctive, chiar dacă cel care le-a făcut nu știa că termenul de prescripție era împlinit, în ambele ipoteze fiind aplicabile regulile de la renunțarea la prescripție.

Renunțarea la prescripție	<p>Noțiune</p> <p>– cel în folosul căruia curge prescripția poate renunța, în cazul prescripției începute și neîmplinite, la beneficiul termenului scurs, precum și la prescripția împlinită, această posibilitate fiind consecința caracterului de ordine privată al normelor (art. 2507 C.civ.).</p> <p>Feluri</p> <p>– poate fi expresă sau chiar tacită; aceasta din urmă trebuie să fie neîndoielnică și să rezulte numai din manifestări neechivoce (art. 2508 C.civ.).</p> <p>Titular</p> <p>– nu poate renunța la prescripție cel lipsit de capacitatea de a înstrăina sau, după caz, de a se obliga (art. 2509 C.civ.).</p> <p>Efecte (art. 2510 C.civ.)</p> <p>– renunțarea la prescripția împlinită conduce la curgerea unei noi prescripții de același fel;</p> <p>– renunțarea la beneficiul termenului scurs pentru prescripția începută și neîmplinită conduce la aplicarea regulilor privind întreruperea prescripției prin recunoașterea dreptului.</p> <p>Întinderea efectelor renunțării la prescripție (art. 2511 C.civ.):</p> <p>– produce efecte numai în privința celui care a făcut-o;</p> <p>– nu poate fi invocată împotriva codebitorilor solidari ori ai unei obligații indivizibile sau împotriva fideiusorilor, aceștia putându-se prevala de prescripție;</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ de altfel, potrivit art. 2514 C.civ., codebitorii unei obligații solidare sau indivizibile și fideiusorii pot invoca prescripția, chiar dacă unul dintre debitori a neglijat să o facă ori a renunțat la ea, textul recunoscând acest drept și creditorilor celui interesat, precum și oricărei alte persoane interesate.
----------------------------------	---

3.2. Principiile efectului prescripției extinctive

Stingerea dreptului la acțiune privind drepturile subiective principale și accesorii	<p>Regula</p> <p>– odată cu stingerea dreptului la acțiune privind un drept subiectiv principal se stinge și dreptul la acțiune privind drepturile subiective accesorii, afară de cazul în care prin lege s-ar dispune altfel [art. 2503 alin. (1) C.civ.];</p> <p>– principiul privește efectul stingerii prin prescripție extintivă a acelei componente a dreptului la acțiune ce constă în posibilitatea creditorului de a obține condamnarea debitorului la executarea obligației corelative unui drept de creanță, deoarece principiul vizează un drept accesoriu, iar un asemenea drept, indiferent că este de creanță sau real, poate avea ca drept principal numai un drept de creanță;</p> <p>– așadar, odată cu stingerea dreptului la acțiune privind un drept (de creanță) principal, se stinge și dreptul la acțiune privind eventualele dobânzi, garanții personale etc.</p> <p>Excepție</p> <p>– prescripția dreptului la acțiune privind creanța principală nu atrage și stingerea dreptului la acțiunea ipotecară [art. 2504 alin. (1) teza I C.civ.];</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ în acest caz, sub rezerva prescripției dreptului de a obține executarea silită, creditorul ipotecar va putea urmări oricând, în condițiile legii, bunurile mobile sau
---	---

	<p>imobile ipotecate, însă numai în limita valorii acestor bunuri [art. 2504 alin. (1) teza a II-a C.civ.];</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ dobânzile și alte accesorii ale creanței ipotecare nu mai pot fi acoperite, în afara capitalului, după împlinirea prescripției din valorificarea, pe cale silită, a bunului ipotecat [art. 2504 alin. (2) C.civ.], deci excepția referitoare la acțiunea ipotecară nu se aplică prescripției dreptului la acțiune pentru plata dobânzilor și a altor accesorii ale creanței ipotecare; ▪ <i>exemple:</i> <p><i>i)</i> dacă a intervenit prescripția unei creanțe de 10.000 de lei garantate prin ipotecă, creditorul ipotecar este îndreptățit să execute silit bunul ipotecat, iar, dacă din valorificarea acestuia se obține doar o sumă de 6.000 de lei, creditorul nu va putea solicita și urmărirea altor bunuri neipotecate pentru a-și acoperi întreaga creanță;</p> <p><i>ii)</i> dacă a intervenit prescripția unei creanțe ipotecare de 15.000 de lei, care a produs o dobândă de 1.000 de lei, creditorul ipotecar este îndreptățit să execute silit bunul ipotecat, iar în cazul în care din valorificarea acestuia s-ar obține o sumă de 20.000 de lei, creditorul nu-și va putea acoperi din aceasta decât valoarea capitalului de 15.000 de lei, iar nu și valoarea dobânzii de 1.000 de lei.</p> <p>Consecințe</p> <p>– din acest prim principiu decurg două consecințe importante:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. imprescriptibilitatea dreptului subiectiv principal are ca efect imprescriptibilitatea dreptului subiectiv accesoriu; 2. stingerea prin prescripție extinctivă a dreptului la acțiune privind un drept subiectiv accesoriu nu atrage și stingerea dreptului la acțiune privind un drept subiectiv principal; <ul style="list-style-type: none"> ▪ <i>exemplu:</i> să presupunem că, la data de 1 martie 2015, <i>Primus</i> l-a împrumutat pe <i>Secundus</i> cu o sumă de bani (dreptul lui <i>Primus</i> de a pretinde restituirea acesteia este un drept de creanță principal), părțile stabilind că aceasta va fi restituită la data de 1 septembrie 2015 (de la acest moment începe să curgă termenul de prescripție extinctivă a dreptului de a cere și obține restituirea sumei împrumutate, termen care este de 3 ani) și că împrumutatul va plăti, începând cu data împrumutului, o anumită dobândă lunară (dreptul lui <i>Primus</i> de a pretinde restituirea acesteia este un drept de creanță accesoriu). Dacă <i>Primus</i> l-a chemat în judecată pe <i>Secundus</i> la data de 10 septembrie 2018, atunci el nu a putut să obțină și suma ce reprezintă dobândă aferentă pe perioada 1 martie 2015 – 1 septembrie 2015 [dreptul de creanță accesoriu îmbracă forma unor prestații succesive, iar pentru fiecare dintre acestea există, potrivit art. 2503 alin. (2) C.civ., câte o prescripție extinctivă distinctă], dacă pârâtul a invocat prescripția extinctivă, însă stingerea prin prescripție a acestor prestații (accesorii) nu afectează cu nimic dreptul de creanță principal, ca de altfel nici dobânzile aferente perioadei următoare.
<p>Stingerea dreptului la acțiune în cazul obligării debitorului la prestații succesive</p>	<p>Regula</p> <p>– în cazul în care un debitor este obligat la prestații succesive, dreptul la acțiune cu privire la fiecare dintre aceste prestații se stinge printr-o prescripție deosebită, chiar dacă debitorul continuă să execute una sau alta dintre prestațiile datorate [art. 2503 alin. (2) C.civ.];</p> <p>– principiul privește efectul stingerii prin prescripție extinctivă a acelei componente a dreptului la acțiune ce constă în posibilitatea creditorului de a obține condamnarea</p>

	<p>debitorului la executarea obligației corelative unui drept de creanță, deoarece numai un drept de creanță este susceptibil de a îmbrăca forma unor prestații succesive;</p> <p>– acest principiu se aplică dacă debitorul este ținut la prestații succesive, cum ar fi chiriiile, arenzile, dobânzile, ratele de rentă viageră, indiferent de izvorul obligației.</p> <p>Excepție</p> <p>– în cazul în care <i>prestațiile succesive alcătuiesc</i>, prin finalitatea lor, rezultată din lege sau convenție, <i>un tot unitar</i>, nu va curge un termen de prescripție pentru fiecare prestație în parte [art. 2503 alin. (3) C.civ.];</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ <i>exemplu</i>: dacă, în cazul unui contract de vânzare, părțile convin ca plata prețului să se facă în rate, nu înseamnă că pentru plata fiecărei rate curge o prescripție diferită, deoarece ratele reprezintă o modalitate de plată a prețului, iar nu prestații de sine stătătoare; ▪ în aplicarea concretă a acestui principiu, dacă este cazul, trebuie să se țină cont și de incidența celui alt principiu care guvernează efectul prescripției extinctive; astfel, atunci când se pune problema stingerii prin prescripție a unui drept accesoriu având ca obiect prestații succesive, trebuie cercetat, în prealabil, dacă nu s-a stins prin prescripție dreptul de creanță principal, deoarece prescrierea dreptului principal atrage prescrierea tuturor prestațiilor succesive ce alcătuiesc obiectul dreptului de creanță accesoriu, devenind inutil să se mai verifice dacă pentru fiecare prestație a intervenit sau nu prescripția extinctivă; ▪ <i>exemplu</i>: să presupunem că, la data de 1 februarie 2015, <i>Primus</i> l-a împrumutat pe <i>Secundus</i> cu 10.000 de lei, părțile stabilind că această sumă va fi restituită la data de 1 august 2015 și că, până la restituirea integrală a sumei împrumutate, <i>Secundus</i> îi va plăti lui <i>Primus</i> o dobândă lunară de 0,5%. Dacă <i>Primus</i> l-a chemat în judecată pe <i>Secundus</i> la data de 1 octombrie 2018, solicitând obligarea acestuia să îi plătească suma împrumutată și dobânda aferentă acesteia, iar pârâțul a invocat prescripția extinctivă, instanța nu a putut să admită acțiunea nici măcar în parte, întrucât prescripția extinctivă a dreptului de creanță principal (ce s-a împlinit la data de 1 august 2018) a atras prescripția extinctivă a tuturor prestațiilor ce alcătuiesc obiectul dreptului accesoriu (deci și prescripția extinctivă a dobânzilor aferente perioadei ce a început cu data de 1 octombrie 2015, chiar dacă, de la data exigibilității prestațiilor respective, au trecut mai puțin de 3 ani).
--	---

4. Delimitarea prescripției extinctive de alte instituții

4.1. Prescripția extinctivă și uzucapiunea

Prescripția extinctivă	Uzucapiunea
Deosebiri	
<ul style="list-style-type: none"> – stinge dreptul la acțiune în sens material; – termenele de prescripție extinctivă sunt mai scurte și mai numeroase; – există reguli proprii care privesc momentul de la care începe să curgă termenul de prescripție; – repunerea în termen operează doar în cazul prescripției etc. 	<ul style="list-style-type: none"> – conduce la dobândirea unui drept real principal; – există reguli proprii de la care începe să curgă termenul uzucapiunii.

Prescripția extintivă	Uzucapiunea
Asemănări	
<ul style="list-style-type: none"> – sunt sancțiuni de drept civil pentru titularii inactivi ai drepturilor subiective civile; – ambele instituții presupun împlinirea unor termene; – există reguli comune privind calculul termenului (art. 2551-2556 C.civ.); – dispozițiile legale care reglementează uzucapiunea se completează, în mod corespunzător, cu cele privitoare la prescripția extintivă, astfel cum stabilește art. 934 C.civ. 	

4.2. Prescripția extintivă și termenul, ca modalitate a actului juridic

Prescripția extintivă	Termenul
Deosebiri	
<ul style="list-style-type: none"> – reprezintă o sancțiune care stinge dreptul la acțiune în sens material; – dreptul subiectiv există chiar și după împlinirea termenului de prescripție; – durata termenului de prescripție extintivă este stabilită prin lege, părțile având posibilitatea de a o modifica în anumite condiții; – termenul de prescripție poate fi suspendat, întrerupt și poate opera și repunerea în termen. 	<ul style="list-style-type: none"> – este un eveniment viitor și sigur ca împlinire, de care depinde exercitarea drepturilor subiective și executarea obligațiilor corelative; – termenul extintiv stinge chiar dreptul subiectiv civil și obligația corelativă acestuia; – poate izvorî din lege, din convenția părților sau poate fi acordat de organul de jurisdicție.
Asemănări	
<ul style="list-style-type: none"> – durata termenelor poate fi modificată prin acordul părților; – calculul termenelor se face după aceleași reguli etc. 	

II. DOMENIUL DE APLICARE AL PRESCRIȚIEI EXTINGTIVE

1. Noțiune

Noțiune	<ul style="list-style-type: none"> – prin domeniul prescripției extintive se înțelege sfera drepturilor subiective ale căror drepturi la acțiune în sens material cad sub incidența prescripției extintive; – a determina domeniul prescripției extintive înseamnă a stabili, prin raportarea tuturor drepturilor subiective la instituția prescripției extintive, care sunt drepturile subiective ale căror drepturi la acțiune în sens material sunt supuse prescripției extintive și, deci, a le deosebi de drepturile subiective ale căror drepturi la acțiune în sens material nu sunt supuse prescripției extintive; – în funcție de natura drepturilor subiective civile distingem: <ol style="list-style-type: none"> 1. domeniul prescripției extintive în categoria drepturilor patrimoniale (deosebindu-se apoi domeniul prescripției extintive în categoria drepturilor de creanță, domeniul prescripției extintive în categoria drepturilor reale accesorii, precum și domeniul prescripției extintive în categoria drepturilor reale principale); 2. domeniul prescripției extintive în categoria drepturilor nepatrimoniale.
----------------	---

2. Domeniul prescripției extinctive în cadrul drepturilor patrimoniale

Regula	– drepturile la acțiune având un obiect patrimonial sunt supuse prescripției extinctive [art. 2501 alin. (1) C.civ.].
Excepții	– cazurile în care prin lege se stipulează în mod expres imprescriptibilitatea [art. 2501 alin. (1) teza finală și art. 2502 alin. (1) teza I și alin. (2) C.civ.]; – dacă, prin natura sau obiectul dreptului subiectiv ocrotit, exercițiul său nu poate fi limitat în timp [art. 2502 alin. (1) teza finală C.civ.].

2.1. Prescripția extinctivă și drepturile de creanță

Regula	– drepturile de creanță sunt supuse prescripției extinctive, indiferent de izvorul lor (acte juridice, fapte juridice licite sau ilicite), regulă care rezultă din dispozițiile art. 2501 alin. (1) C.civ.
Excepții	– trebuie să fie expres prevăzute de lege; ▪ <i>spre exemplu</i> , drepturile asigurătorilor asupra sumelor rezultând din rezervele tehnice care se constituie la asigurările de viață pentru obligații de plată scadente în viitor nu sunt supuse prescripției (art. 2237 C.civ.).

2.2. Prescripția extinctivă și drepturile reale accesorii

Regula	– drepturile reale accesorii sunt supuse prescripției extinctive, ca regulă, în aceleași condiții ca și dreptul de creanță principal pe lângă care există [art. 2501 alin. (1) și art. 2503 alin. (1) C.civ.].
Excepții	– dreptul de ipotecă; ▪ dreptul la acțiunea ipotecară prevăzut de art. 2504 C.civ. este <i>imprescriptibil</i> , fiind însă aplicabile dispozițiile Codului de procedură civilă privitoare la prescripția dreptului de a obține executarea silită [art. 74 din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă]; ▪ sub rezerva prescripției dreptului de a obține executarea silită, creditorul ipotecar va putea urmări <i>oricând</i> , în condițiile legii, bunurile mobile sau imobile ipotecate, însă numai în limita valorii acestor bunuri [art. 2504 alin. (1) teza finală C.civ.] și numai pentru acoperirea creanței principale garantate [art. 2504 alin. (2) C.civ.].

2.3. Prescripția extinctivă și drepturile reale principale

Regula	– prin aplicarea art. 2501 alin. (1) C.civ. ar rezulta că drepturile reale principale sunt supuse prescripției, dacă legea nu dispune altfel; – există însă dispoziții legale care declară anumite drepturi reale ca fiind imprescriptibile extinctiv, astfel încât, faptic, sunt mai numeroase cazurile de acțiuni în justiție prin care se valorifică drepturi reale imprescriptibile extinctiv, decât cele supuse prescripției extinctive.
Acțiuni reale	– acțiunea în revendicarea animalelor domestice rățacite pe terenul altuia (art. 576 C.civ.);